

ת"פ 43538/11/14 - מדינת ישראל נגד גורג ראעי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 43538-11-14 מדינת ישראל נ' ראעי(עציר)
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גורג ראעי

הנאשם

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק בניגוד לסעיף 12(1) בחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, חבלה במזיד ברכב בניגוד לסעיף 413 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), גניבת רכב בניגוד לסעיף 413 בחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961, נהיגה ברכב ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) תש"ל-1970, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בניגוד לסעיף 275 בחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 17.11.14 בשעה 00:45 לערך, הגיע הנאשם לרחוב אהרונסון 8 בפתח תקווה, מבלי שהיה בידו אישור כניסה לישראל. הנאשם שבר את מתנע האופנוע של יוסף חדיף, אשר חנה מתחת לבית, הניע אותו והחל בנסיעה עליו ברחוב אהרונסון, ללא רישיון נהיגה וביטוח. בעקבות דיווח למשטרה של אדם המתגורר בסמוך ואשר הבחין קודם לכן בנאשם מסתובב בין חצרות הבתים, הגיעו שוטר ושוטרת לפינת הרחובות וולפסון ואהרונסון, שם הבחינו בנאשם נוהג באופנוע. משפנתה אליו השוטרת ושאלה מהיכן הוא, ענה לה הנאשם "מה", זרק את האופנוע וברח. השוטר רדף אחר הנאשם ואיתר אותו מתחבא בכניסה למקלט סמוך. הנאשם המשיך בבריחתו עד שנעצר על ידי שוטר נוסף.
3. בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי שהה בישראל שלא כדין, וטען כי נתפס בסמוך לתחנת אוטובוס לתל אביב. הוא הודה כי אין ברשותו רישיון נהיגה, אך כפר בעובדות המיוחסות לו, וטען כי נהדף על ידי השוטר אשר קפץ עליו, הפיל אותו והטיח את פניו במדרכה, כך שנגרמו לו שריטה והמטומה.

4. יצוין כי ההגנה אינה חולקת על גניבת האופנוע, אולם טוענת כי עדי התביעה טועים בזיהוי הנאשם כמי שגנב את האופנוע ונראה רוכב עליו. כן קיימת מחלוקת בכל הנוגע לבריחתו של הנאשם מפני השוטרים. באשר לגניבת האופנוע הוגשה בהסכמה הודעתו של **יוסף חדיף** (ת/3) אשר מסר כי האופנוע שייך לאחיו אשר היה עצור באותה עת. העד מסר כי החנה את האופנוע בשעה 18:00 טרם האירוע, שמע רעשים בשעה 00:30, ובהמשך הלילה נודע לו כי האופנוע נגנב. הוא זיהה אותו וראה כי המתנע נשבר.

הנאשם הודה הן בבית המשפט והן במשטרה כי שהה בישראל שלא כדין (ור' ת/4), ולפיכך עיקר המחלוקת בין הצדדים עוסקת בזיהוי הנאשם במקום, ובמעשיו עת נתפס.

5. לאחר ששמעתי את העדים ובחנתי את הראיות ואת טענות הצדדים, אני מוצאת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר. להלן נימוקיי.

6. יצוין כבר בראשית הדברים כי כאשר המחלוקת הינה בדבר זיהוי הנאשם, שומה על בית המשפט להיזהר זהירות יתרה, במטרה להימנע מטעויות בזיהוי אשר יביאו להרשעת שווא. אלא שזיהוי הנאשם במקרה שבפניי אינו מושתת על עדות מזהה אחת אלא על מספר עדויות מזהות נפרדות, כאשר העדים ראו את הנאשם בנקודות זמן שונות, וזיהו אותו הן על פי מראה פניו והן על פי לבושו. לפיכך מצאתי כי מכלול העדויות מלמד על זיהוי ודאי, אשר הוסר לגביו חשש מפני טעות.

7. ראש וראשון במסד הזיהוי הינה **עדותו של דני לוי**, תושב השכונה, אשר שתי הודעותיו במשטרה הוגשו בהסכמה, כשההגנה מוותרת על זכותה לחקור אותו.

לוי מסר ביום הארוע בשעה 01:40 (ת/1), כי בסמוך לשעת חצות שמע רעש אזעקת רכב וכשהתבונן מחלון ביתו הבחין **בבחור צעיר שלבש מכנסי ג'ינס קרועים, ומעיל דובון בצבע כהה כיסה את ראשו**. אותו בחור הלך לכיוון רחוב הרצל 44 ונכנס לסמטה בכיוונו של חניון. כעבור מספר דקות שמע צפצוף של רכב והבחין בבחור יוצא בריצה. עקב כך דיווח למשטרה על אדם חשוד.

לאחר כ-10 דקות, הבחין **באותו בחור** חוזר בשנית והולך על רחוב הרצל לכיוון רחוב אהרונסון. **הוא ראה ניידת משטרה מבקשת מאותו אדם לעצור ואז ירד הבחור מהאופנוע וברח, כששוטר רדף אחריו לכיוון הסמטה**.

בהודעה נוספת של העד (ת/2), צוין לוי כי לא ראה את פניו של אותו אדם ולכן אינו יכול לזהותו, אולם עמד על כך שראה אותו לובש מכנסי ג'ינס קרועים וקפוצ'ון על ראשו. לדבריו, בפעם הראשונה בה הבחין בו הלך האדם ברגל ואילו בפעם השנייה ראה אותו רוכב על אופנוע כשניידת משטרה עוצרת לידו; אז כאמור ברח מהמקום.

העד דייוק וצוין כי תחילה לא הבין כי מדובר באותו אדם, אולם עמד על כך שמדובר **באותו בחור ממש** הן מאחר וברח כשהשוטרים עצרו לידו, והן מאחר שלבש את אותו ג'ינס וקפוצ'ון על ראשו.

8. **השוטרת ליטל זקין** משמשת כראש משמרת סיור במשטרה. היא העידה אודות שני הדיווחים שמסר

דני לוי, בעקבותיהם הגיעה למקום עם המתנדב דניאל עמרן, אשר תפקידו לסייע לה בעבודתה. יצוין כבר עתה כי בדיווח, אשר לא נכתב על ידי זקין אלא על ידי המוקד, נכתב כי הבחור שנראה במקום לבש מעיל כחלחל, אולם אף אחד מהעדים לא העיד על כך.

דו"ח הפעולה שערכה העדה הוגש חלף עדותה הראשית וסומן ת/6. השוטרת ציינה כי ערכה במקום סריקות, אולם אותו אדם לא אותר תחילה, ולאחר הדיווח הנוסף, במסגרתו הבחין המודיע בחשוד בפינת הרחובות אהרונסון וולפסון, הגיעה למקום בניידת ושם הבחינה בנאשם כשהוא רוכב על אופנוע על המדרכה, עם קפוצ'ון שחור על ראשו, בסמוך לבניין ברחוב אהרונסון 14.

השוטרת ציינה בדו"ח כי היא נסעה במקביל אליו והבחינה שעל ידיו כפפות. הוא הסתכל לכיוונה וירד מהאופנוע, וכששאלה מהיכן הוא ענה במבטא ערבי "מה" והחל בריצה לכיוון רחוב סלנט. השותף שלה החל לרדוף אחרי החשוד והיא דיווחה על הארוע לניידות נוספות. לאחר מספר דקות דיווח לה השותף כי החשוד נתפס.

העדה ציינה כי כאשר הגיעה לתחנה, זיהתה בוודאות את הנאשם כמי שרכב על האופנוע, הן על פי בגדיו - קפוצ'ון שחור וג'ינס, והן על פי מראה פניו. כן ציינה כי בעת שהבחינה בו לראשונה היה במרחק של כשני מטרים ממנה, ברחוב מואר.

בבית המשפט העידה כי ראתה את הנאשם על אופנוע עם קפוצ'ון על ראשו, ללא קסדה, נוסע מכיוון בית מספר 8 למספר 14 ברחוב אהרונסון, כיוון הנסיעה של הניידת בה נהגה, וכי נהיגתו ללא קסדה עוררה בה חשד, ולפיכך הורתה למתנדב להתכונן.

עוד העידה, כי במהלך הנהיגה ובטרם ההגעה לנאשם הבחינה בכך שמשו בידיו מחזיר אור מפנסי הניידת, וכאשר עצרה בסמוך אליו הבחינה כי כפפות כהות על ידיו הן שהחזירו את האור (ע' 31-30). כן הבהירה כי כאשר עצרה את הניידת במקביל לנאשם, פנתה אליו והוא השיב לה כמתואר בדו"ח, הוא התכופף והתקרב אל השוטרים. השוטרת עמדה על כך שהיא זוכרת בוודאות כיצד הנאשם נראה שכן המקום היה מואר, והיא ראתה את פניו חזיתית במשך מספר שניות, בטרם ברח.

המתנדב רדף אחרי הנאשם, והיא נותרה להשגיח על האופנוע. בהמשך הגיעה לתחנת המשטרה, שם זיהתה את הנאשם. העדה זיהתה את הנאשם גם באולם בית המשפט לשאלת בא כוחו, ועמדה על כך שעקב נסיונה ומהות תפקידה היא קולטת בתוך מספר שניות את תווי הפנים של העומד מולה, ולפיכך זיהתה את הנאשם בודאות עם חזרתה לתחנת המשטרה.

לאחר תפיסת הנאשם רצתה לראות את המקום בו נתפס. היא חזרה למקום, הבחינה בכפפות זרוקות בסמוך לפתח מקלט, ונאמר לה כי הנאשם נתפס בסמוך. לדבריה הצליחה להבחין בכפפות מאחר שעבדה עם פנסים, שכן המקלט לא נמצא על הרחוב עצמו, ואינו מואר. עוד ציינה כי כאשר האירה על הכפפות בסמוך למקלט, הן החזירו אור בדיוק באותו אופן שהחזירו אור מהנאשם בזמן האירוע, והיו מאוד דומות לאותן כפפות (ע' 33). היא הכניסה את הכפפות לשקית אטומה ולמעטפה עליה הצביעה באולם בית המשפט (ע' 32).

נתתי אמון בעדה, אשר התרשמתי כי היא שוטרת מנוסה וכי דייקה בדבריה. היא העידה כי אינה זוכרת באופן

מלא את האירוע, ולכן נצמדה לכתוב בכל פרט אותו לא זכרה בודאות. העדה עמדה על כך שראתה את הנאשם עוד בטרם עצרה לידו, כשרכב על האופנוע, וזיהתה אותו בהמשך. מצאתי כי דייקה בדבריה, והפרטים אותם לא זכרה, כגון מאיזה רחוב הגיעה כאשר התקבלה הקריאה, מי הבחין ראשון בנאשם, ולאיזה כיוון ירד הנאשם מהאופנוע, מלמדים כי העידה רק אודות דברים שזכרה בודאות או שהעלתה על הכתב, ולא השלימה מזכרונה פרטים נוספים, אף שנשאלה לגביהם.

9. **דניאל עמרן** הינו מתנדב המשטרה אשר נסע עם השוטרת זקין בניידת בעת הארוע. הוא העיד כי זקין היא שנהגה בניידת וכי לאחר קבלת הארוע כמתואר לעיל בוצעו סריקות אולם החשוד לא אותר. בהמשך התקשר שוב האזרח ואמר שהוא נמצא בקשר עין עם החשוד. בהנחיית אותו אזרח, הגיע עמרן עם השוטרת לפינת רחובות אהרונסון וסלנט, שם ראה את הנאשם, אשר לדבריו עמד עם האופנוע כשהוא מונע על המדרכה, והאורות דולקים. בחקירה נגדית הבהיר כי כאשר ראה את הנאשם לראשונה היה האופנוע במרחק של כשני מטרים מהניידת וכי הנאשם עמד בצד הקרוב אל העד באותו כיוון נסיעה. הוא ציין כי הרחוב היה מואר, הנאשם עמד עם פניו אליו (ע' 12), והוא יכול היה לראות את תווי פניו. לפיכך זיהה כי לנאשם צלקת על לחיו השמאלית. הוא הסביר כי התייחס במשטרה ללחיו הימנית שכן התכוון למה שניכר כאשר עומדים למול הנאשם. גם בבית המשפט ציין כי הוא מבחין בצלקת זו על לחיו של הנאשם (ע' 7).

יצוין כי ממראה עיניים והתבוננות בנאשם בבית המשפט, הרי שלנאשם אכן צלקת קטנה ומאד מינורית על לחי ימין, בה קשה עד מאוד להבחין.

כשנשאל בחקירה נגדית היכן בדיוק התרחש האירוע, העיד כי אינו זוכר זאת במדויק, והסתמך על הדו"ח שכתב. עמרן העיד כי הנאשם לבש קפוצ'ון ומעליו חולצת פסים שחורה עם רקע לבן ומכנס ג'ינס כחול קרוע. מששאל את הנאשם מה הוא עושה במקום, התקרב אליו הנאשם מספר צעדים, כך שבסופו של דבר ניצב במרחק של 30 ס"מ ממנו (ע' 12). כששאל את הנאשם בשנית למעשיו והנאשם לא השיב, חשד בהתנהלותו ופתח את חגורת הרכב כדי לצאת. אז החל הנאשם לברוח כשהמתנדב רודף אחריו ברגל, ובמקביל שותפתו הזעיקה כוחות בקשר. הנאשם קפץ מעל חומה גבוהה וברח לכיוון רחוב אהרונסון, וקשר העין עימו נותק.

המתנדב מסר בקשר את תיאור הלבוש ותווי הפנים של הנאשם, ובמהלך סריקות במקום פגש בשוטר יוסי בורגר, וזה אמר לו כי לדעתו הנאשם המשיך בין הבניינים לכיוון רחוב סמוך. השניים נפרדו, ובשלב מסוים העד שמע רעשים בתוך חצר, ראה מקלט פתוח, וכשהאיר לשם בפנס ראה את הנאשם מתחבא בפתח המקלט כשהקפוצ'ון עליו, ללא חולצת הפסים. הוא העיד כי זיהה את הנאשם לפי תווי פניו (ע' 15).

עמרן הוביל את הנאשם לכיוון הרחוב, הודיע בקשר שהנאשם נתפס, והמתין להגעת הכוחות. בזמן ההמתנה עברה במקום מונית והנאשם ניסה לקפוץ לתוכה. באותו שלב הופיע מולו יוסי בורגר, שלף אקדח, ורק כשאמר לנאשם "עצור או שאני יורה", נעצר הנאשם.

הוא העיד כי בהמשך התבקש לערוך סריקה נוספת במקום ומצא כפפה, אף כי בכנות העיד כי אינו יודע אם היא קשורה לנאשם. בהמשך העיד כי הוא סבור שבורגר הוא השוטר שהיה עימו בעת החיפוש ומצא את הכפפה (ע' 16).

17-18). לא נמצאו במקום ממצאים נוספים.

העד עומת עם סתירות בין עדותו לבין הדו"חות שכתבו זקין ובורגר, באשר לשאלה אם הנאשם נסע על האופנוע בעת המפגש, פרטי לבושו, ועוד. הוא הסביר כי אינו יודע מה כתבו השוטרים האחרים, וכי ייתכן שבעת שהשוטרת הבחינה בנאשם הוא סרק בעיניו כיוון אחר, ולכן לא ראה את נסיעת הנאשם באופנוע, והבחין בו רק לאחר שנעצר.

10. **רס"ר יוסי בורגר**, סייר בתחנת פתח תקווה, ציין, והדבר היה ניכר, כי אינו זוכר את הפרטים, והעיד כשהוא נצמד מהלך כל עדותו לדו"ח הפעולה שכתב. הוא הבהיר כי טיפל באירועים רבים מאז האירוע וכי אינו זוכר אותו (ע' 22).

בורגר העיד כי הגיע למקום עקב קריאה של זקין בקשר על הבריחה. הוא היה בסמוך, והחל בביצוע סריקות רגליות. הוא סימן על המפה נ/1 את המקום בו עצר (ע' 20), והבהיר כי ביצע את הסריקות בתא השטח שבין רחובות סלנט ואהרונסון לבין הרצל ואחד העם. הוא סרק בין הבתים, לא על הרחובות, ופגש בין הבניינים את המתנדב, אשר תאר בפניו את הנאשם. השניים שוחחו על הכיוון האפשרי שאליו ברח הנאשם, והמשיכו בביצוע הסריקות בנפרד ובכיוונים שונים. בהמשך דיווח המתנדב כי תפס את הנאשם. העד עמד על כך שאין המדובר בתא שטח גדול וכי לא היה רחוק ממקום התפיסה.

בשלב מסוים שמע בקשר שהנאשם מנסה לברוח למתנדב, והחל לרוץ לכיוונו. הוא הבחין בנאשם רץ לכיוונו כשהוא לובש קפוצ'ון בצבע שחור, והמתנדב צועק לו לעצור. הנאשם המשיך לרוץ וכשזיהה את השוטר מולו, שינה כיוון. הוא צעק לנאשם "**עצור משטרה או שאני יורה**", הנאשם המשיך לרוץ, ואז העד שלף את אקדחו וכיוונו אליו. רק אז הרים הנאשם את ידיו, והעד עצר את הנאשם. כן העיד כי מאחר שהנאשם התנגד להורדתו לרצפה, ובהמשך סרב להגיש את ידיו לאיזוק, השתמש העד בכוח, אותו תיעד בדו"ח (ע' 19). כן תיעד בדו"ח כי הבחין בנפיחות ושפשוף בפניו של הנאשם בצד שמאל, כתוצאה מהפלתו. יצוין בהקשר זה כי המאשימה הצהירה כי מח"ש סגרה את התיק נגד העד ללא חקירה. דין טענות ההגנה באשר לתקיפת הנאשם על ידי בורגר, להתברר במידת הצורך בפורום אחר, ואיני מוצאת כי יש בהן כדי להשליך על שאלת זיהויו ואשמתו של הנאשם.

לשאלות ב"כ הנאשם עמד העד על כך שאינו זוכר כי מצא חפץ כלשהו בזירה, וכי אם היה מוצא היה מתעד זאת בדו"ח הפעולה (ע' 24). כן עמד על כך שאינו יודע מה כתוב בדו"חות הפעולה של שוטרים אחרים.

11. **עינב כהן** חקרה את הנאשם. הודעתו הוגשה וסומנה ת/7. היא העידה כי פירטה בפני הנאשם את זכויותיו בטרם החקירה ובכללן את זכותו לעורך דין, וציינה כי מתורגמן תירגם את החקירה. לחוקרת הוצגו חתימותיו של הנאשם על הודעתו וכן על טופס יידוע, והיא עמדה על כך שאף שנראה כי אין המדובר באותה חתימה הרי שמדובר בחתימתו המקורית (ע' 35-36).

יצוין כבר עתה כי הנאשם העיד בהקשר זה כי לא הוא שחתם על טופס הידוע, וכי המתורגמן לא תרגם את כל

תשובותיו (ע' 40).

חרף זאת, לא נטענה כל טענת זוטא או טענה אחרת בדבר אופן חקירתו של הנאשם במשטרה, טרם עדות החוקרת. יתרה מכך, בהודעת הנאשם צוין כי החקירה הוקלטה, וכי תורגמה על ידי מתורגמן. חרף הטענות בכל הנוגע לאי דיוקים בתרגום ובדברים שנכתבו מפי הנאשם, ההגנה לא ביקשה להגיש את הקלטת החקירה, ולא זימנה את המתורגמן לשם עימותו עם טענות הנאשם בכל הנוגע לאופן חקירתו ולזיוף חתימתו (ר' ע' 49). נוכח המפורט לעיל אני דוחה את טענות ההגנה בכל הנוגע למהלך החקירה.

גרסת הנאשם

12. ככלל גרס הנאשם כי הגיע לישראל ביום הארוע שכן חפץ לראות את הים. לדבריו הגיע מכפר סבא לפתח תקווה באוטובוס, וכשנתפס המתין לאוטובוס שיקח אותו מפתח תקווה לתל אביב, שכן הוא אינו מכיר את האזור וכך הינחו אותו נהג האוטובוס ואנשים נוספים. הוא הכחיש כי גנב את האופנוע, כי היו עליו כפפות, וכי פגש בשוטרים טרם מעצרו.

לא נתתי אומן בגרסת הנאשם, אשר בכל הנוגע למעשיו במקום הימצאו אינה מהימנה ואינה מתיישבת עם השכל הישר ונסיון החיים. יתרה מכך, הנאשם סתר בעדותו פרטים מגרסתו במשטרה, וסתר בפרטים מהותיים את עדויות השוטרים. בכך חזק את ראיות המאשימה. להלן יסקרו חלק מהתמיהות והסתירות שבגרסתו.

הנאשם טען כי נכנס לישראל דרך מחסום קלקיליה בשעה 16:00, משם הגיע ברגל לכפר סבא, ומכפר סבא נסע באוטובוס לפתח תקווה. לדבריו הגיע לפתח תקווה רק בסמוך לשעה 23:00 (ואף 01:00 כגרסתו במשטרה). לוח זמנים זה אינו סביר ואינו מתיישב עם המרחקים הקצרים יחסית המתוארים בגרסתו.

גם טענתו כי המתין בפתח תקווה לאוטובוס ביום חורפי קר וגשום כהערת החוקרת בת/7, כשלוש שעות, עד אחרי חצות, כדי להגיע לחוף הים, שם התכוון לישון על הדשא, אינה סבירה. הנאשם אישר במשטרה ובמהלך עדותו כי נכנס לחניית רכבים, לדבריו כדי להטיל את מימיו, אז גם שמע אזעקות ממכוניות (ע' 41). בבית המשפט טען כי זאת עשה כשלוש שעות לפני שנתפס, ובמרחק של כ-50 מ' ממקום תפיסתו (ע' 38). לדבריו בשעה 00:45 חיפש את תחנת האוטובוס (ת/7 ש' 46). הטענה כי במשך 3 שעות הסתובב ברדיוס של כ-50 מטרים ללא שעלה על האוטובוס למחוז חפצו כאמור אינה סבירה, ודומני כי העובדה שהטענה אינה מתיישבת עם תדירות האוטובוסים מפתח תקווה לתל אביב הינה בגדר ידיעה שיפוטית. **הודאתו בשיטוט ממושך בחניה ובאזור משתלבת דווקא עם ראיות המאשימה לפיהן הנאשם הסתובב בחניון, הפעיל אזעקות רכבים, ומכך נלמד כי חיפש כלי רכב לגניבה.**

זאת ועוד, הנאשם טען במשטרה כי לא ברח וכי "השוטר ביקש ממני לעצור ואני עצרתי" (ת/7 ש' 8). גם כאשר נשאל מדוע היה על השוטר להורות לו לעצור השיב "אני הייתי הולך" (ש' 92 וכן בשורה 95). מנגד, בעדותו טען כי עמד בתחנה, ולפיכך לא היה עליו לעצור לבקשת השוטר.

בנוסף, כאשר נשאל במשטרה באיזו עיר הוא נמצא השיב כי אינו יודע. גם כאשר נאמר לו כי הוא נמצא בפתח תקווה, לא השיב כי ידע זאת, אך בבית המשפט אישר כי ידע שהוא נמצא בפתח תקווה.

כאשר נשאל לגבי צלקות בפניו השיב תחילה במשטרה כי בצד שמאל בפניו יש סימנים עקב תקיפת השוטרים, וכשנשאל על הצלקת בלחי ימין, צוין כי ניגש למראה ואז השיב כי מדובר ככל הנראה בצלקת אשר נגרמה לו על ידי הספר (ש' 120-123). בבית המשפט הכחיש כי הביט במראה כאמור (ע' 44).

באשר לנסיבות תפיסתו טען כי כאשר נתפס על ידי השוטר הוא עמד על הכביש ולא התחבא בסמוך למקלט (ע' 43). הוא הכחיש כי השוטרים קראו לו לעצור וכי השוטר שלף אקדח (ת/7 ש' 88), וטען כי תפסו אותו ומיד החלו להכותו. לטענתו הוכה בכל גופו על ידי מספר שוטרים אשר הפילו אותו על הרצפה (ע' 35).

סיכום ומסקנות

13. כמפורט לעיל, ההגנה לא חלקה על כך שהאופנוע נגנב אלא על זהות הגנב, וגדר המחלוקת הינה האם האדם שנראה בתחילת האירוע רוכב על אופנוע הינו האדם שנתפס, קרי הנאשם. כאמור בסעיף 6 להכרעת הדין, יש להיזהר זהירות יתרה בעת הרשעה המושתתת על זיהויו של אדם. הפסיקה קבעה מספר קריטריונים לבחינת אמינות ומהימנות הזיהוי. כך, בע"פ 193/14 פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל, נפסק:

"על רקע חששות אלה נקבע בפסיקתנו כי אמינותן של ראיות זיהוי תבחן במבחן דו שלבי: בשלב ראשון יש להעריך את מהימנותו של העד המזהה ולבחון "האם העד רוצה להטעות את בית המשפט או שהאמת היא נר לרגליו" (פרשת פרעוני, פסקה 6); ובשלב השני יש לבחון את מהימנות הזיהוי כשלעצמה, במנותק ממהימנותו של העד המזהה, כדי "להבטיח כי 'האמת הסובייקטיבית' של העד המזהה, המשוכנע באמיתות הזיהוי, תשתלב עם 'האמת האובייקטיבית' המשקפת את המציאות". הבחינה בשלב השני - מהימנות הזיהוי כשלעצמה - נחלקת לשני רבדים: רובד אובייקטיבי, שבגדרו נבחנת האפשרות שמא העד המזהה נקלע לטעות כנה ובלתי מכוונת; ורובד סובייקטיבי, שבו נבחנת יכולתו האינדיבידואלית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות בני אדם על פיהם (פרשת אוחיון, פסקה 16; פרשת חזיזה, פסקה 48; פרשת פלוני, פסקאות 11-12). ברובד האובייקטיבי ייבחנו, בין היתר ובהתאם למקרה הקונקרטי, הנסיבות שבהן נחשף העד המזהה לדמותו של המזהה, משך החשיפה ותנאי הרקע שקדמו לה; וברובד הסובייקטיבי, השפעות שונות על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של המזהה בשעת הזיהוי והחשיפה למזהה, משך הזמן שחלף מעת החשיפה ועד לעת הזיהוי וכושרו לערוך זיהוי כאמור".

בפסקי דין שונים צוינו עוד - מידת הביטחון והוודאות שהפגין עד הראייה בזיהוי, השאלה האם הזיהוי הינו ספונטני, משך הזמן ותשומת הלב שהקדיש העד המזהה להתבוננות בחשוד, מידיות הזיהוי, תנאי הזיהוי - ובהם מצב התאורה, תנאי הראות, המרחק מהנאשם, ועוד.

14. לאחר שבחנתי את עדויות עדי המאשימה אני מוצאת כי השוטרת זקין הינה עדה מיומנת ומהימנה,

אשר ביכולתה היה הן ברובד האובייקטיבי והן ברובד הסובייקטיבי לזהות את הנאשם, וזאת בהתחשב בעדותה לגבי התבוננותה הישירה בנאשם, יכולתה לזהות חשודים ונסיונה, תנאי התאורה במקום, המרחק הקצר מהנאשם, אשר התקרב אליה לאחר פנייתה אליו, דו השיח שהתנהל עימו ואיפשר לה להבחין בתווי פניו, ודאות הזיהוי, ועוד. זקין זיהה את הנאשם הן לפי מראה פניו והן לפי לבושו, ובכך מתחזק הזיהוי על ידה.

15. מנגד, עדותו של המתנדב אינה חפה מקשיים. הוא טעה בפרטים שאינם נוגעים לזיהוי, כגון בציון פינת רחובות שאינה קיימת כלל, סתר את עדויות זקין ובורגר בכל הנוגע לזהות תופס הכפפות, חולצת הפסים שתאר לא נתפסה (כפי שאישרה המאשימה בסיכומיה - ייתכן כי הושלכה על ידי הנאשם, אולם ייתכן גם כי כלל לא היתה), ועוד. לפיכך, לו היה מושתת הזיהוי על עדותו של עד זה בלבד, אשר זיהה את הנאשם על פי מראה פניו, היה נמצא כי קיים ספק בזיהוי.

יצוין בהקשר זה כי זקין ובורגר עמדו שניהם על כך שהכשרתם של מתנדבים שונה מהכשרת השוטרים, ניסיונם שונה, ועבודת המשטרה אינה עבודתם העיקרית. בכך הסבירו את הפערים בין עדויותיהם לבין עדות המתנדב, אשר תפקידו הינו תפקיד של סיוע. הסבריהם מקובלים עליי.

חרף זאת, אין בדברים אלו כדי לבטל לחלוטין את עדות המתנדב, אשר זיהה את הצלקת על לחיו של הנאשם. אף שקשה עד מאד היה להבחין במהלך הדיון בצלקת זו, הרי שהנאשם עצמו אישר בחקירתו כי קיימת צלקת על לחיו, אותה קשר לנזק שגרם לו הספר (ייתכן כי בסמוך לארוע היתה הצלקת טריה יותר). לפיכך, אישור הנאשם את קיומה של הצלקת, מחזק את זיהויו של הנאשם.

16. חרף הפגמים המתוארים בעדות המתנדב, ואשר אין להתעלם מהן, סבורתני כי אין מקום לדחות את עדותו בכל הקשור לפעולות שהוא עצמו עשה במהלך האירוע. יש מקום להבחין בין דיווחו אודות פעולות של אחרים או זיהוי הנאשם לבין פעולות שביצע בעצמו. התרשמתי כי טעויותיו של העד נבעו מחוסר נסיון מקצועי ומחוסר היכרות עם הזירה, אולם לא התרשמתי כי הוא חפץ להעליל על הנאשם או להמציא ארועים שלא התרחשו. לפיכך, עדותו כי תפס את הנאשם בפתח מקלט, וכי הנאשם ניסה להימלט לאחר מכן, מהימנה עליי.

עדות זו אף מתיישבת עם עדותו של בורגר, באשר הן המתנדב והן בורגר העידו על הימלטותו של הנאשם, ועל הצורך בשליפת אקדח על ידי בורגר כדי לעוצרו.

כן נתמכת עדות המתנדב לגבי מקום המחבוא של הנאשם בסמוך למקלט, בעדותה של זקין כי תפסה בסמוך כפפות אשר החזירו אור כמו הכפפות שראתה על הנאשם, והיו דומות להן.

בעדויות באשר לתפיסת הנאשם יש כדי לחזק את הטענה כי הנאשם הסתתר מפאת מעשיו והיה עם

כפפות בעת הארוע, ולשלול את עדותו כי המתין ברחוב עצמו להגעת האוטובוס, וכי לא זז ממקומו בעת המעצר.

17. **חיזוק לראיות המאשימה** נמצא גם בעדותה של זקין כי הנאשם נצפה רוכב על האופנוע בסמוך מאד למקום הגניבה, וכן בעדויות זקין ובורגר, אשר ניכר היה כי הם מכירים טוב את האזור, באשר לכך שתפיסת הנאשם היתה בתוך תא שטח שאינו גדול (ר' נ/1).

18. **חיזוק נוסף ומשמעותי מצוי אף בעדותו של העד לוי** אשר כאמור הוגשה בהסכמה, אשר עמד על כך שאותו בחור אותו ראה מסתובב ומפעיל את אזעקות הרכבים, הוא שעוכב בהמשך על ידי השוטרים.

19. **חיזוק נוסף מצוי בפרטי לבושו של הנאשם. לוי תיאר את הנאשם לבוש בקפוצ'ון ובג'ינס קרוע באופן התואם את עדות זקין, מתיישב עם חלק מדבריו של המתנדב, וכן עם דברי הנאשם עצמו באשר ללבושו**, שכן הנאשם אישר במשטרה ובבית המשפט, כי לבש ג'ינס כחול עם קרעים, וקפוצ'ון (ת/7 ש' 62-63, ע' 42).

20. **מן המקובץ עולה כי הנאשם זוהה על ידי מספר גורמים, במהלך נקודות זמן שונות - הן על ידי לוי, הן על ידי זקין בעת הרכיבה על האופנוע הגנוב, והן על ידי המתנדב. העובדה כי זיהויו אינו מושגת על גורם אחד, וכי זיהויו נעשה הן על פי תווי פניו והן על פי לבושו, מחזקת עד מאד את הזיהוי.**

נתתי אמון בעדויות עדי התביעה, למעט הסייגים באשר לעדות המתנדב, וכאמור מצאתי כי גרסת הנאשם מנגד אינה מהימנה. אי הדיוקים המעטים הקיימים בין עדי המאשימה הינם חלק מטבע האדם, בודאי בעת תיאור ארוע שאינו צפוי, ואשר כל עד קולט רק חלק ממנו (ר' ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושר (אושרי) כהן). אין המדובר בסתירות היורדות לשורשו של עניין.

21. ב"כ הנאשם טען למחדל ראייתי בכך שלא בוצעה בדיקת ד.נ.א לכפפות שנמצאו. עוד נטען כי פגם ראייתי קיים מאחר שלא נמצאו כלי פריצה. ההלכה הפסוקה הינה כי על בית המשפט לבחון האם בשל קיומם של מחדלי חקירה קופחה הגנת הנאשם, וככלל אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להקים ספק סביר ולהביא לזיכויו של נאשם (ע"פ 6040/05 איאד אלנבארי נ' מדינת ישראל). לא מצאתי כי בעובדה שלא בוצעה בדיקת ד.נ.א כמתואר, ובאי הימצאם של כלי פריצה, יש כדי לפגום ב"יש" הראייתי.

22. נוכח המתואר לעיל הוכיחה המאשימה מעבר לספק סביר את המיוחס לנאשם, ובכך הוא מורשע.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ה , 30 אפריל 2015, במעמד הצדדים